

Smrták Kalin

Studené hvězdy noční oblohy zářily na malé vesnické stavení mezi poli ve storabském kraji Vlučizemaja. Vše bylo pokryto sněhem a z rámu okna čněly rampouchy. Pak se ozval výkřik. Obyvatelé z okolních samot se modlili ke všem bohům. To nemohlo být nic jiného než bání.

Avšak vězelo za tím něco jiného. Na slámě zalité potem oddechovala matka po těžkém porodu. Bába kořenářka, co se vždycky starala o podobné věci, ležela na zemi omráčená tím strašným hlukem. Zpod ní se hrabalo ven dítě, nestvůrně velké a silné. Novorozenec se obratně vydrápal na postel a přitulil se k matce. Starý otec nevydržel šok a spadl k zemi jako puštěná loutka. Oči mu zeskelnatěly hrůzou, když posledním dechem zařval: „Kalin.“ Žena nic bližšího netušila, proto splnila „zřejmé“ poslední přání svého muže. Neobvyklý porod předznamenal celý další život tohoto chlapce.

Malý Kalin by byl vyrůstal na statku celkem šťastně, nebýt tety Jarmily z otcovy strany. Snad ho vinila z bratrovy smrti neprávem, možná měla pravdu. O tomhle přemýšlel celé dny, zatímco usilovně žal obilí. Často se bál vrátit se domů k tetě a její vařečce z tvrdého dubového dřeva. Přespával v polích a jako ukolébavku poslouchal bezmocný křik matky i tetiny ledové odpovědi.

Krátce po porodu jeho matka značně zeslábla a mohla jen ležet v posteli. V těch vzácných chvílích volna za ní Kalin chodil a poslouchal její sametový hlas. Nejradši měl pohádky o odvážných rytířích a dracích. Častěji však slyšel různé pranostiky a moudra.

Pomaloučku přestával být malým dítětem a začal se vytahovat k oblakům. Dívky pro něj najednou byly vším. Žádná však o usopence ze samoty ani okem nezavadila.

Tu však přišel okamžik, který změnil celý jeho život. Jednou se při sekání dostal až k potoku. To, co spatřil, nebyl schopen popsat slovy. Tak krásnou dívku ještě nepotkal (možná to bylo tím, že se koupala úplně nahá). Bezděky otočila svou tvář k němu a zamrzl jí úsměv na rtech. Chvilí nehnutě stáli a prohlíželi se navzájem. Pak, jako by jim došlo, co je to slušné chování, se otočili. Přešli od dívání ke slovům. Bavili se dlouho o všem, co je napadlo. Naděna (jak se dívka jmenovala) mohla děkovat parnému létu, že neprochladla.

Hned příští den se konala na vsi tancovačka. Kalin tam nemohl chybět, moc se těšil na další setkání s Naděnou. Vesnická mládež vesele křepčila do rytmu oblíbených odrhovaček, když tu se začali dva hoši přetahovat o jednu dívku. Nemohlo to dopadnout jinak. Padla rána, pak druhá, někdo jiný dostal omylem kopanec. Hostinec se změnil v obří chřestítka, ze kterého občas něco vypadlo.

Náhle dovnitř vrazil chlap jako hora v kyrysu s královským znakem. „Co to tady děláte, holoto líná?! Tak prát se vám zachtělo, když je země ve válce a vojáci hladoví?! Nu což, když se chcete bít, tak za krále a za vlast! Co? Vám se nechce?! Král platí dobře. Nechcete přece potrestat za rvačku utětím ruky, že ne...“

Domů se vrátilo málo hochů. Ostatní, a s nimi i Kalin, se vydali na dlouhou pouť do kasáren. Kalin si nezapomněl svoji kosu, nesl ji a usekával trávu na kraji cesty (od té doby se to stalo jeho zvykem). Ačkoliv mnoho jeho vrstevníků padalo únavou, on šel stále ve stejném rytmu. V kasárnách je důkladně proháněli. Kalina připojili k jednotce těch silnějších, povětšinou bývalých dřevorubců. Podle toho také výcvik probíhal. Proto jednou upustil zbraň s tím, že sekery nenávidí. „Cože?!“ zařval velitel, zbrunátnělý ve tváři. „Tak ty nebudeš poslouchat rozkazy, holomku?“ A Kalina čekal běh uličkou. Jednou, podruhé, potřetí... Nad jeho odolností chvílemi všichni žasli. Nakonec však padl bolestí a vyčerpáním.

Probral se ve vězeňské cele, kde mu ranhojič přikládal na krvavé rány chladivé obklady. Od té chvíle si velitel na Kalina zasedl. Žádná práce nebyla dost těžká, žádné cvičení dostatečně namáhavé, aby je nebohý chlapec nemohl vykonávat. Pokud se mu naskytl volná chvíle (a že jich bylo poskrovnu), vzal kosu a vydal se kosit obilí na píci. To dělal i tehdy, když nemusel. Bylo to jediné, co mu přinášelo alespoň malou útěchu.

Když si toho velitel všiml, napadl ho další způsob, jak se na Kalinův účet pobavit. Poslal na sekáče čtyři zkušené vojáky s halapartnami, aby mu řádně zvalchovali hřbet. Jaké však bylo jeho překvapení, když se kosa v Kalinových rukou změnila v nebezpečnou ostrou zbraň, které se jeho muži vyhýbali s největšími potížemi. Kalinovi každý záblesk ostří připomínal klidné lány pole, a tak s radostí máchal až do zemdlení.

Dny se táhly jeden jako druhý. Oznámení o odchodu do bitvy novopečené vojáky dokonce potěšilo. Cesta netrvala ani půl dne. Na zelené trávě proti sobě stály armády šlechty a sedláků. Kalina, jehož zručnost v zacházení s kosou se po vojsku rozkřikla, postavili z jemu neznámého důvodu po bok elitních jednotek. Jeho kosa už nebyla prostý selský nástroj. Měla kosiště z kvalitní oceli a násadu vyztuženou železným kováním.

Nikdy nezažil nic tak otřesného jako bitevní řež. Někteří se báli být jen zvednout kopí proti šlechtě, umírali s bezbožným křikem. Kalin jen lehce pozdvihl kosu, jeden z vůdců rebelie si ho všiml a stočil koně k němu. Emil cítil jezdcův úsměv pod helmou. Obratně se vyhnul kopí a pohybem, který opakoval již od dětství, sekl po koni. Ten se bezmocně zřítíl a vyhodil jezdce ze sedla. Skončil na zemi ušlapán jízdou

Kalin ani pořádně nevnímal, co dělá. Šílený válečný tanec jej pohltil. Po bitvě zůstalo viset ve vzduchu hlasité ticho, do kterého se tu a tam ozýval třeskot mečů ztracených bojovníků. Zmatený Kalin našel kapitána a zeptal se ho, jestli vyhráli. „No ano, pokud je méně mrtvých vítězstvím.“

Válka pro Kalina nekončila. Jako jeden z přeživších mužů, kteří se v bitvě osvědčili, byl vybrán do značně prořídle almendorské speciální jednotky. Postupně si zvykal na život vojáka a začal v něm dokonce nacházet jisté zalíbení. Při jednom úkolu se však oddíl, kterému jako poddůstojník velel, dostal do bezvýchodného boje a téměř celý byl zmasakrován. Někdo musel pykat. Okamžitě ho zajali a odvedli do Boševalu. Ve věznicí ho navštívil podivný mužík s tím, jestli si nechce vybojovat svobodu. Bez váhání souhlasil.

Pochopil, až když ho vyvedli z temnice a stanul v písku malé podzemní arény. Kousek od jeho ruky ležel trojzubec omotaný sítí. Naproti němu stál voják s dvěma krátkými meči. Vsadil by se, že jeho tvář už někde zahlédl. Boj trval krátce. Protivník očividně nedovedl máchat dvěma zbraněmi, po jednom zuřivém náprahu sekl sám sebe do zápěstí. Kalin ho probodl, jako by vidličkou nabíral kus masa.

V aréně se trénovalo každý den a každý druhý šel Kalin poprosit smrt o vysvobození z tohoto krvavého kolotoče. Mnohokrát byl raněn, na pokraji sil. Vždy se mu nějak povedlo přežít, posledním křečovitým útokem rozpůlit tělo soupeře. Snad proto mu začali říkat Smrt'ák.

Tak se stalo, že proti němu jednoho dne nastoupil šampión arény. V ruce točil těžkým zdobeným mečem a poměřoval si nebezpečného Kalina. Oblečen v hadrech překrytých jen hrudním plátem, nebudil ani za mák respektu, ale to zkušeného gladiátora neobloudilo. Cena byla tentokrát vysoká – kdo zvítězí, získá svobodu. Útočil rozvázně a přitom silně, často se stahoval do obrany. Kalin si vzpomněl na Naděnu. Do jeho očí se nahnala zuřivost zvířete zahnaného do kouta. Naprosto překvapený gladiátor bezmocně sledoval, jak mu do boku pronikají hroty trojzubce.

Přivezli před něj dva vozy naplněné jak zbraněmi nedorozumné ceny, tak i náhradím prostého lidu. „Jsi svobodný,“ řekl slavnostně pán arény, „a můžeš si s sebou vzít jednu z těchto zbraní podle své volby.“ Kalin se naklonil do vozu a prohrabával se tím vším bohatstvím, až našel cosi zajímavého. Kosu. Nezdobenou, obyčejnou kosa. Přes tváře v publiku přelétl překvapivý výraz, který následoval hurónský smích.

Odešel, aby si splnil svůj sen. Pak ho spatřil: rodný statek, ani si nepamatoval, kolik to je let. Zaklepal a otevřela mu jeho teta. Strach jí roztáhl zornice, když mu sdělovala, že jeho matka už zemřela a pro něj tam není místo. Nikdo ho nemohl zastavit. Příbuzným řekl, že jí sežrali vlci.

Naděna ho přivítala se smutkem v očích. Už se vdala a žena jako ona nedokáže být nevěrná. Její muž byl silný chlap, ale nemohl čelit veteránovi. Šel na dříví a už se nevrátil. Žilo se jim krásně. Naděna brzy zapomněla na svého bývalého muže a Kalina si vzala. Porodila mu dvě dcerky a ty spokojeně vyrůstaly vedle zlatých klasů obilí na poli. Kalinova kosa nezahálela. Občas si přivydělával lovem škodné, většinou takové, na kterou by si museli místní najímat za velké peníze dobrodruhy. Zabil i trolla, co obtěžoval sedláka Raškina, a jeho hlavu pak prodal starostovi jako ozdobu na dveře jeho domu. Jednou, když žal obilí dál od svého domova, zaslechl křik. Chvíli to pokládal za klam, ale když se ozval znovu, rozběhl se rychle k domu. Rozrazil dveře a spatřil něco hrozného. Zatímco trojice mladých šlechticů držela jeho dcery a ženu, další tři je znásilňovali. Emil pozdvihl kosu a prvního rozpůlil v pase. Další se otočil: „Co to děláš! Ani se nehni nebo je...“ Nestihl to doříct, z úst mu po zásahu ostrím kosa bublavě vytekl jasně červený pramínek. Další čtyři neváhali a s pozdvíženými meči se postavili nad ženy. Kalin se zastavil. Všichni z jeho výrazu četli tiché běsnění. Čepele mečů zasvištěly vzduchem. Zabili všechny tři ženy. Věděli, že ho plané hrozby nezastaví budou ho muset zabít. Čtyři svědci jsou moc i na šlechtice.

Kalin vyběhl ven, násilníci ho následovali. Na dvoře se mu postavili se čelem a s tasenými zbraněmi. Jeho kosa si však s každým sekem vybrala krvavou daň. Marně se kryli meči. Kosa je přesekala jako stébla trávy. Poslední z nich, vidíc usekané ruce svých druhů, neváhal a vzal nohy na ramena. Jen kůň ho zachránil před hrozným sedlákovým hněvem.

Kalin je tedy znovu sám, našťvaný na celý svět. Utekl se schovat do Dálav mezi osadníky na Taru, neboť mu došlo, že teď po něm půjde šlechta, a s ní jsou vždycky problémy. Kalinovi je nyní něco přes čtyřicet a je to chlap jak hora. Provazce svalů však skrývá sedlácké oblečení. Chlupatý hrudník je chráněn starým, lehce zrezivělým plátem. Přestože nosí vojenské boty z kvalitní kůže, má celá chodidla zrohovatělá. Mozočnaté ruce si obalil už ve válce obvazem. Věřící, že mu přináší štěstí, a tak ho sundává málokdy. Časem proto ztvrdnul a získal hnědou barvu. Prakticky pořád bývá od hlavy k patě pokrytý slámou. Jeho záliba v sekání trávy ho neopustila. Stále s sebou nosí kosu. Od jiných sedláků se odlišuje hrudním plátem.

Jeho obličej byste si v davu rozhodně nevšimli. Nevýrazné zaoblené rysy ve tváři podtrhuje prakticky trvalý neurčitý výraz, jako by se stále nudil. Nehleďte na něm nějakou výjimečnost. Vypadá až na zmiňovaný hrudní plát jako obyčejný vesničan, což podtrhuje slamák nasazený na hlavě. Možná by si ho někdo mohl splést i se zkrachovalým gladiátorem. Neoplývá zrovna bystrostí, ale také se o něm nedá říct, že by byl hloupý. Navíc mu byla dána velká porce tzv. selského rozumu. Vzdělávala ho pouze jeho matka a život. Často si potvrdil pravdivost různých pořekadel a pranostik, takže jim skálopevně věří. Na otázku, kolik je deset a deset, vám odpoví: „Něco kolem tuctu.“ Avšak z pohledu na jasné noční nebe vám v mžiku vyvěští zítřejší počasí.

Právě jeho pověřivost způsobuje fobii z čehokoliv nepřírozeného. Jakoukoliv zřejmou magii pokládá za boží vůli. Problém je v tom, že si stejně tak neuvědomuje přirozeně vypadající iluze, blesk považuje skoro vždy za přírodní úkaz apod. Snaží si vše nějak racionálně vysvětlit, občas z toho vznikají nemožné nesmysly, ale on jim věří. Pokud uvidí jasné magické působení, tak vezme nohy na ramena a peláší pryč.

Smrťák nebyl nikdy moc hovorný. Zvláště po smrti své rodiny vám často neodpoví jinak než mlčením. Když mu však nalijete několik korbělů piva, tak se z něj stane vynikající vypravěč. Mluví o všem kromě rodinné tragédie a prokládá to vhodnými lidovými moudry. Směje se a brousí si kosu, nehledě na náladu spolustolovníků.

Chtěl vždy jen štěstí. Štěstím pro něj byla jeho rodina. Teď žije pouze kvůli pomstě, která je však díky jeho útěku z Lendoru spíše zbožným přáním. Ve válce ztratil všechny předsudky a neštití se zabíjet. Naproti tomu se mu ještě posílil pud sebezáchovy. Jen tak se neobětuje.

Zabíjí povětšinou naprosto chladnokrevně, bez mrknutí oka. Postupuje řadami nepřátele, jako by pochodoval obilným lánem. Prakticky se nebrání, přijde mu to zbytečné, zato si to vynahrazuje v útoku. Široké náprahy následují silné seký. Často vede ostří do oblasti nohou, snaží se soupeře vychýlit z postavení. Poté útočí na trup, jen málokdy na hlavu či ruce. Stojí-li proti němu zkušenější bojovník, tak se jeho taktika změní. Neustálými seký dlouhou zbraní se snaží nepřítele odradit od útoků. Sám se pak občas skokem přiblíží a tne po ruku či po zbraní. Zesláblého protivníka pak snadno dorazí.

Proti silnější skupině se snaží využít přirozených překážek ke krytí zad. Pak kolem sebe opět vytvoří kosištěm nebezpečný mlýn. Čeká, dokud trpělivost protivníků nepřeteče a sami nevlezou do smrtelné pasti.

Jakmile se však proti němu postaví šlechtic, tak si klid sbalí svých pět švestek a místo něj nastoupí zuřivost. Začne se divoce napřahovat a seká hlava nehlava. Nevnímá bolest. Často po skončení boje zbude na zemi jen krvavá kaše.

Jestliže nastane situace, kdy nemůže bojovat kosou, tasí z pochvy na opasku těžký vyztužený púlsáhový brousek a máchá s ním jako s kyjem.

Nejdůležitější věcí, kterou s sebou Smrt'ák vláčí po cestách, je jeho kosa, zvaná Berla smrti.

Jak jste již jistě zjistili, nejde o obyčejnou kosu. Její historie začala na kovářině jistého starého trpasličího kováře. Tvrdil, že mu sama Smrt zadala vyrobit tuhle kosu. Možná byl šílený, možná ne, ale po vyrobení kosy umřel, víčka roztažená strachem. Kosa na dlouhou dobu zmizela z povrchu asterionského a nějakou záhadou se objevila právě ve voze odměn. Kosa je záměrně vytvořena, aby vypadala naprosto normálně (runy jsou zakryté iluzí). Pod obyčejným zevnějškem se však skrývají zajímavé vlastnosti.

Berla smrti se zdá zpočátku těžká, avšak jakmile vycítí napětí boje, zlehkne a výrazně zrychlí. Kosiště je nezvykle pevné a ostré. Lámání ostří mečů není výjimkou. Představte si, co dokáže s lidským tělem. Každým zásahem vysaje z oběti část životní energie.

Jelikož byla zbraň vyrobena „pouze“ jako „berla“, závisí její útočná síla na síle a bojových schopnostech majitele. Obyčejná selka prakticky nepozná rozdíly mezi tím, jak se kosa chová v běžných situacích a v boji. Zkušený válečník je však upozoruje celkem brzy.

Muž připravující se na střet s kosou v rukách se zklidní, přestanou se mu třást ruce. Nic ho nemůže z tohoto stavu vyvést, ale existuje tady určitá míra a za ní prudký zlom. Jakmile u bojovníka propukne šílenství, selhávají jakékoliv pokusy o uklidnění. Tento zápal v něm zbraň začne podporovat. Často skončí ležet naprosto vyčerpaný na zemi.

Tyto všechny schopnosti Kalin používá, i když o nich neví. Když však kosu pozdvihne někdo magicky nadaný, začne pocíťovat skrytou vnitřní sílu. Její účinky dokáže odhalit pouze hodně zkušený kouzelník či opravdu dobrý runorytec. Kosa sama jako by převzala část energie samé smrti. Dokáže na dálku vyčerpat z tvorů jejich životní energii. Mrtví se mohou hrabat ven z hrobů, aby jako živí-neživí posloužili vládci berly.

Všechny tyto vlastnosti nevyužívají energii ve skrytých runách zbraně. Ta je „pouhým“ usměrňovačem. Avšak i téměř neschopný mág s ní dokáže divy, natožpak zkušený čaroděj.

Popis pro Dračí doupe 1.6: Smrt'ák Kalin – člověk, bojovník, 10. úroveň; síla 17/+3, obratnost 13/+1, odolnost 15/+2, inteligence 10/0, charisma 11/0; Kouzelné předměty: Berla smrti (artefakt, SZ 7/0, obrana 0, obouruční střední zbraň; zvláštní útok: při každém zásahu ubere oběti navíc 1-6 životů, postavám s aktivní magenergií místo toho 1-3 magy, jestliže jim ještě nějaká magenergie zbývá; poskytuje majiteli jeden útok za dvě kola navíc (bonus +3 k iniciativě v rozšířeném souborovém systému); protivník má 15% šanci, že mu při úspěšné obraně zbraní kosa zbraň poškodí (-2 k útočnosti); nositel berly nemá v boji postih za méně než třetinu životů a mez vyřazení se u něj rovná ztrátě posledního života, tedy zabití).